

ΜΕ ΕΝΑ ΠΕΤΑΓΜΑ

Τις προάλλες πεταχθηκα απο τη Λαμια στο χωριο, στον Αποστολια. Απο τον παλιο δρομο, που καποτε εσφυζε απο κινηση και ζωη, τωρα ερημος, μοναχικος, ξεκινήσα απο την Ηρακλεια, περασα το γεφυρι του Ασωπου, το μνημειο του Επισκοπου Σαλωνων Ησαια στην ιστορικη τοποθεσια Χαλκοματα, ανεβηκα πανω στις στροφες στον Καρανασιο, περασα κατω απο τα πελωρια βραχια στο Σκαμνο και απο κει στο Δενδροπουλι και το χωριο. Μια αποφαση στο γονατο, στο φτερο, χωρις προγραμμα, χωρις πολυ βασανισμα, καλυψα τα τριαντα χιλιομετρα της διαδρομης με μια ανασα, με ενα,,,, πεταγμα, γρηγορος σαν πουλι, ταχυσ σαν χελιδονι....

Μου αρεσει η λεξη πεταχθηκα και η σημειολογια που εμπεριεχει. Την χρησιμοποιουσαν σε καθε ευκαιρια οι παλιοι. Παντα ελεγαν, ο,τι πεταγονται, στα χωραφια, στο Σταθμο, στη Γραβια, στο Δαδι στην Αμφισσα στη Λαμια, ως και στην Αθηνα ελεγαν στο καφενειο, πηγαν καποιοι χωριανοι με τα ποδια και επεστρεψαν. Αυτο ηταν κατι το απολυτως φυσικο για εκεινους, αυτονοητο, ηταν ο τροπος ζωης τους, η καθημερινοτητα τους, τα ποδια τους ειχαν για αυτοκινητο και τα ζωντανα τους, τα μουλαρια τους για μεταφορικο μεσο. Δεν υπηρχαν για αυτους χιλιομετρα, αποστασεις, ωρες, κουραση, ηταν ο τροπος επιβιωσης, το μεροκαματο, ο αρτος ο επιουσιος.

Σε ενα απο τα αμετρητα οδοιπορικα με τον αιμνηστο θειο μου τον Παπα-Τακη, τα χιλιαδες χιλιομετρα που περπατησαμε μαζι και θα τον ευγνωμονω εσαει γι αυτο, μου ελεγε. - Καποτε, επιστρεφοντας με το κοπαδι απο τη Γκιωνα στο χωριο το Οινοχωρι, ταραγμενος ο παππους μου ο Θεμιστοκλης του λεει. -Τακη να παρει ο διαολος, ξεχασα τη καπα μου στο μαντρι, πεταξου μια στιγμη να τη παρεις!!!Και πεταχθηκε ο θειος μου στο μαντρι νεο παιδι τοτε, τεσσερις- πεντε ωρες δρομο με τα ποδια και την εφερε στο χωριο. Το ιδιο δεν εκαναν και οι παλιοι Κανιανιτες τα πρωτα χρονια στα μεταλλεια!!Περπαταγαν με τα ποδια στο 51, δουλευαν σκληρα σε πρωτογονες συνθηκες και το απογευμα γυριζαν στο χωριο.

Οι πρωτοι Σιδηροδρομικοι Κανιανιτες,αξιζει για τη μνημη τους να αναφερουμε τα ονοματα τους. Ο Πολιτης ο Παναγιωτης, ο Κοτσιμπος ο Αλεκος ο μπαρμπτα Λαζαρος ο Γκριμπουρας, δεν φτανει τα αμετρητα χιλιομετρα που εκαναν καθημερινα στη γραμμη, πηγαινοερχονταν απο το Σταθμο στο χωριο με τα ποδια, παντος καιρου. Ολοι οι χωριανοι, ιδιαιτερα οι γυναικες, αυτες οι αξιες και εν πολλοις αδικημενες γυναικες, απο τα αγρια χαραματα στο ποδι. Φορτωναν τα ζωντανα και πεταγονταν στη Δημοσια, στο Φαναρι, το Συντελειο τις Φλωρες, στο οργωμα στο θερο, ολο το χρονο, μια ζωη ολοκληρη. Ολα αυτα φανταζουν, ειναι πραγματα ασυλληπτα, αδιανοητα, για την σημερινη εποχη, με τον διαφορετικο

τροπο ζωής και σκεψής, που μέχρι το περριπτερο ο ανθρωπος ...πετάγεται με το αυτοκινητο. Οπωςδηποτε οι καιροι αλλάξαν, καλο ομως είναι να μη ξεχναμε, να παιρνομε διδαγματα απο τους παληους και να μνημονευουμε αυτους τους ανθρωπους.

Καποτε, θα ήταν Μεγαλη Εβδομαδα, δεκαχρονος, η μανα μου η Βασιλικη, ειχε παει με τα ποδια στη Λαμια, μεσα απο μονοματια, απο τον παλιο δρομο και μου εφερε ενα ζευγαρι κατασπρα παπουτσια δωρο, απο το ξακουστο καταστημα του χωριανου μας Γ.Χριστοπουλου. Δεν μου αρεσαν, αντι για ευχαριστω, εβαλα τα κλαματα. Την επομενη πεταχθηκε παλι στη Λαμια και μου τα αλλάξε. Αλλα η μανα μου ήταν αλλο πραμα, δεν παιζοταν με τιποτα. Αερινή, αναλαφρη, αεικινήτη, περπαταγε ωρες ολοκληρες σβελτα, ξεκουραστα,, στο φτερο, γεννημενη δρομεας, μια πραγματικη Μαραθωνοδρομος..... Ολα αυτα μου ερχονταν στο μυαλο, ανεβαινοντας τις στροφες στον παλιο δρομο και ξαφνικα χωρις να το καταλαβω, εφτασα στο χωριο, με μια ανασα με ενα πεταγμα.....

Αντώνιος Αθ. Κόντος. 5/11/2023.